

[Agerschou]

Jeg var i foråret til et møde i Ålborg, hvor forsamlingen bad en repræsentant for et af de borgerlige partier – jeg skal undlade at nævne hans navn – om at komme med nogle konkrete forslag til privatisering, og til forsamlingens udelte jubel foreslog han private togvogne. Jeg vil da gerne høre finansministeren, om det er et af de elementer, der indgår i regeringens privatiseringstanker.

Der har som sagt ikke været mange konkrete forslag her i folketinget. Til gengæld har man f.eks. fra socialministeriet udsendt en strøm af papirer, hvoraf en del indeholder rørstrømske og uvirkelige forslag om, at hidtidige fællesopgaver af kommunerne overføres til private hænder.

Jeg synes, at det mest alvorlige i debatten er den understrøm af ideologisk egoistliberalisme, som de borgerlige partier har forsøgt at udbrede, den ideologi, der siger, at enhver er sin egen lykkes smed, og hvis man kommer i klemme af den ene eller den anden grund, f.eks. bliver syg eller arbejdsløs, så er det, fordi man ikke har smedet godt nok, og det må man selv klare. Det var f.eks. begrundelsen, da man indførte varighedsbegrænsningen i bistandsloven, den, vi andre kalder for fattigdomsbestemmelsen. Her hed det nemlig i bemærkningerne til det pågældende lovforslag:

»Regeringen finder, at en tidsmæssig begrænsning af hjælpen kan have en vis motiverende indflydelse på modtageren med hensyn til en forstærket indsats for at overvinde følgerne af den begivenhed, som har ført til, at der ydes hjælp.«

Det er formuleret i kancellisprog, men meningen er klar nok: at nogle bliver nødt til at søge kontanthjælp på bistandskontoret på grund af arbejdsløshed, er deres eget problem. De er i virkeligheden smådovne, og ved, at man svinger lidt med den økonomiske pisk, skal de såmænd nok finde noget at bestille. Det er regeringens tanker om disse mennesker. Det er det, socialministeren har kaldt privatisering af ansvar.

Det, man forsøger, er at individualisere problemer, som er og bliver kollektive problemer, problemer, som skal løses i fællesskab. Det, man forsøger, er at gøre de mennesker, der er blevet ramt i forbindelse med krisen, til de egentlige skyldige. De skal straffes, de skal rammes yderligere. Det er navnlig det, der er uanstændigt i forbindelse

med de borgerlige partiers privatiseringsdebat.

Wilhelm (VS):

Kulturministeren udtrykte for nylig på CDs landsmøde bekymring – den forstår jeg – for, at denne regering kun vil blive husket for nedskæringer og besparelser. Den kunne måske blive husket for sin eneste ideologiske kongstanke: privatiseringen. Jeg siger »måske«, for det er slet ikke sikkert, den vil.

I regeringspartiernes presse føres der for tiden en stor debat om regeringens mangel på ideologisk profil og på mærkesager, og på det konservative landsmøde var det samme fremme: man efterlyste profil, man opfordrede direkte til at slå mere på tromme for privatiseringstanken. På den baggrund må det forekomme forstemmende, vel endda især blandt de borgerlige vælgere, at regeringen, når vi nu giver den lejlighed til det, end ikke vil indlade sig på en seriøs diskussion om sin egen mærkesag.

Der er flere ordførere for de borgerlige partier, der har antydnet, at dette er en morsomhed. Jeg forstår det ikke; jeg synes, det er billigt. Meget kan man sige om VS' folketingsgruppe, men jeg har aldrig hørt andet, end at vi arbejder dybt seriøst. Selv om man er uenig med os, er det billigt at afvise det som en morsomhed. Det er muligt, at man ikke bryder sig om de 7 konkrete privatiseringsforslag, vi har fremlagt, selv om de som påvist i bemærkningerne nøje opfylder regeringens egne kriterier og i øvrigt er langt mere omfattende og perspektivrige end de smålige og destruktive forslag, regeringen selv foreløbig har udmøntet slagordet i.

Vi har jo indbudt til en mere principiel debat, og hvis man ikke umiddelbart kan tilslutte sig de første 7 forslag, skal jeg da gerne ved denne lejlighed lade dem ligge og lade udvalget arbejde med dem, og så vil jeg tale mere generelt og lufte nogle andre ideer.

Hvad med f.eks. at privatisere kystbevogtningen? Jeg er sikker på, at det ville interessere bl.a. ISS Securitas, som jo allerede for flere år siden påbegyndte privatiseringen af forskellige bevogtningsopgaver i snævert samarbejde, ja i virkeligheden også i et vist personalefællesskab med det offentlige politi. Hvem ved, om ikke Securitas kan gøre det langt mere forretningsmæssigt? Erfaringen